

Vyvěšeno dne: 14. 5. 2020

Svěšeno dne: 28. 5. 2020

Hana Čermáková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **ATLAS Consulting spol. s r.o.**, se sídlem Výstavní 292/13, Ostrava, zastoupená Mgr. Janem Vančurou, advokátem se sídlem Salmovská 1534/11, Praha 2, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 125/2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, čj. 6 A 125/2016-77,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, čj. 6 A 125/2016-77, **s e r u š í .**
- II.** Žaloba **s e o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně na základě žádosti podané podle zákona č. 106/1999 sb., o svobodném přístupu k informacím, zjistila, že žalovaný od roku 1992 využívá právní informační systém ASPI poskytovaný společností Wolters Kluwer ČR a od roku 2009 také právní informační systém Beck-online poskytovaný společností C. H. Beck. Žalovaný naposled vyzval zájemce o veřejnou zakázku k podávání nabídek v roce 1998. Žalobkyně, která poskytuje právní informační systém Codexis, vyzvala žalovaného k vypovězení uzavřených smluv a vypsání výběrového řízení na dodávku právních informačních systémů. Žalovaný na to žalobkyni sdělil, že k vypovězení uzavřených smluv nevidí důvod, neboť stávající stav plně odpovídá všem jeho požadavkům a představuje ekonomicky výhodné řešení.

[2] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu, kterou se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, konkrétně určení, že zásah spočívající v neukončení stávajících smluv s uvedenými společnostmi na dodávku právních informačních systémů a nevypsání řádného řízení na dodávku právních informačních systémů

dle zákona o veřejných zakázkách, je nezákonný. Namítla, že žalovaný udržuje dlouhodobé smlouvy v rozporu se zásadami hospodárnosti, transparentnosti a efektivního využívání veřejných finančních prostředků a odmítá vypsat výběrové řízení, které by umožnilo optimalizaci nákladů vydávaných na právní informační systémy s ohledem na konkurenční prostředí. V porovnání s nabídkou žalobkyně žalovaný využívá právní informační systémy za nevýhodné ceny. Žalovaný sice vybral právní informační systém v rámci veřejného výběrového řízení, ale stalo se tak v roce 1998. Od té doby pouze uzavírá aktualizované smlouvy bez výběrového řízení a cena poskytovaných služeb roste. Podmínky na trhu se však výrazně změnily. Rovněž právní informační systém Beck-online žalovaný využívá pouze na základě objednávek, nikoli na základě výběrového řízení. Žalovaný neprovedl ekonomický atest aktuálních podmínek trhu. Jediným vhodným prostředkem pro porovnání cen je vypsání nového výběrového řízení. Jestliže tak žalovaný nečiní, zasahuje do práva žalobkyně na účast v hospodářské soutěži.

[3] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že v posuzované věci se nejedná o zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně se nemůže zásahovou žalobou domáhat toho, aby žalovaný ukončil stávající smlouvy a vypsál nové výběrové řízení, kterého by se ráda zúčastnila. Na vypsání výběrového řízení totiž není právní nárok. Jediné právo garantované žalobkyni je právo na nezávislý, transparentní a nediskriminační postup zadavatele výběrového řízení, pokud se rozhodne takové výběrové řízení vypsat, a poté na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele. Žalobkyní uváděné důvody nezákonnosti musí posoudit Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, jemuž je tato pravomoc svěřena zákonem o veřejných zakázkách, a na nějž se mohou fyzické a právnické osoby obracet se svými podněty. Ze soudního řádu správního ani jiných právních předpisů neplyne kontrolní a dozorčí kompetence správních soudů ve vztahu k veřejným zakázkám. Žalobkyně tak nemohla být přímo zkrácena na svých právech, neboť žádná práva neměla a nedošlo ani k nezákonnému zásahu, který by byl zaměřen přímo proti ní, nebo by proti ní bylo v jeho důsledku přímo zasaženo. Závěrem městský soud dodal, že neshledal důvody k odmítnutí žaloby, což ve vyjádření k žalobě navrhl žalovaný. Neztotožnil se s tím, že by v daném případě byla dána příslušnost civilního soudu a zdůraznil, že není oprávněn překročit rámec podané zásahové žaloby, neboť žalobkyně se domáhala ochrany svého domnělého subjektivního veřejného práva.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Má za to, že k podání zásahové žaloby byla aktivně legitimována. To dovozuje již ze znění § 2 s. ř. s. Subjektivním právem je právem chráněný zájem nebo právo zaručené objektivním právem. Pro aktivní legitimaci postačuje pouze skutkově podložené tvrzení, že se zásah správního orgánu negativně projevil v právní sféře žalobkyně. Aktivní legitimace je dána rovněž tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do právní sféry nedošlo. Stěžovatelka zopakovala, že žalobce udržuje dlouhodobě v rozporu se zásadami hospodárnosti, transparentnosti a efektivního využívání veřejných prostředků smlouvy uzavřené před více než 20 lety. Ceny stěžovatelkou nabízených služeb jsou v porovnání s nabídkou společnosti Wolters Kluwer ČR mnohem výhodnější. Poslední výběrové řízení žalovaný vypsál v roce 1998. Od té doby uzavírá aktualizované smlouvy se stejným poskytovatelem, ačkoliv je povinen zadávat veřejné zakázky. Žalovaný měl vypsat výběrové řízení také z důvodu, že docházelo k rozšiřování smluv o poskytování právních informačních systémů a zvyšování nákladů.

[5] Stěžovatelka má za to, že povinnost orgánů veřejné správy vypisovat pravidelně zadávací řízení, je veřejným subjektivním právem. V důsledku pasivity žalovaného je zkrácena na svém

pokračování

veřejném subjektivním právu účastnit se zadávacího řízení. Stěžovatelka nezpochybňuje roli Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, avšak jeho úkolem není dohlížení nad nečinností jednotlivých veřejnoprávních subjektů. Tento úkol náleží správním soudům. Stěžovatelka nesouhlasí, že by nebyly kompetentní ke kontrole a dozoru nad veřejnými zakázkami, resp. k nečinnosti orgánů veřejné správy. Zákon jim sice takovou kompetenci výslovně nesvěřil, ale právo není dokonalý normativní systém, který by pamatoval na všechny možné situace. Právní předpisy jsou obecné, a proto nepostihují všechny možné stavy. V takové situaci pomáhá spravedlnost překlenout situace, kdy strohá formalistická interpretace práva vede k nespravedlivému výsledku. Stěžovatelka se dovolává také právní jistoty subjektů práva, která spočívá v řádné, spravedlivé a rozumné aplikaci práva. Příslušné zákony musí být vykládány tak, aby byly chráněny hodnoty, na nich jsou založeny. Jednání žalovaného také porušuje zákaz zneužití práva, jeho postup vede k ničím neodůvodněné újmě stěžovatelky a třetích osob, a tudíž nemůže požívat právní ochrany.

[6] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatelka se svého domnělého nároku nedovolává na základě žádných konkrétních ustanovení právního řádu. V posuzované věci nevystupuje žalovaný v roli veřejné moci, ale je postaven na roveň s dodavateli. Zadávání veřejné zakázky není správním řízením. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by byl povinen pravidelně zadávat veřejné zakázky. Zadavateli taková povinnost není stanovena žádným právním předpisem. Na vypsání zadávacího řízení není právní nárok. Nevznikne-li potřeba nového či jiného plnění, nemůže být zadavatel nucen stávající plnění vypovídat a následně vypsát nové zadávací řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud předně přezkoumal napadený rozsudek z pohledu vad, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nutné zrušit.

[9] Nejprve se zabýval podmínkami řízení, za kterých mohl městský soud napadený rozsudek vydat a zjistil, že městský soud k jeho vydání nebyl oprávněn. Městský soud v nyní řešeném případně věcně projednal žalobu, kterou se stěžovatelka domáhala určení, že zásah žalovaného spočívající v neukončení stávajících smluv na dodávku právních informačních systémů a v nevypsání řádného řízení na dodávku takových systémů. Soud žalobu zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka především nemohla být zkrácena na svých právech. Nejvyšší správní soud k tomu ovšem uvádí, že městský soud měl v projednávaném případě předně postavit na jisto, zda vůbec byly naplněny podmínky řízení a zda měl pravomoc k vydání rozhodnutí ve věci. Není-li totiž pravomoc soudu dána, nelze přistoupit k meritornímu posouzení důvodnosti žaloby a žaloba musí být odmítnuta (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS).

[10] I v případě řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je třeba trvat na tom, že soudní kontrola prováděná správními soudy se může pohybovat jen v hranicích výkonu veřejné správy, a proto se může týkat pouze takových zásahů (postupů), které žalované subjekty činí v rámci veřejné správy. Jak již Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004-69, č. 623/2005 Sb. NSS, pravomoc správních soudů je určena i okruhem

orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají. Vymezení správního orgánu v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i u ochrany před nezákonným zásahem [§ 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s., § 82 a násl. s. ř. s.]. Pravomoc soudů ve správním soudnictví rozhodnout o nezákonném zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. je tak dána pouze tehdy, jedná-li se o zásah „správního orgánu“ ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soudní řád správní definuje správní orgán jako orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008, čj. 4 Ans 9/2007-197, č. 1717/2008 Sb. NSS, vyložil, že „[z]ákonná definice obsahuje tři prvky: za prvé, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.“ Přezkumu ve správním soudnictví může být tedy podrobena jen taková činnost, která naplňuje všechny tři citované definiční prvky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, čj. 2 As 52/2010-59, č. 2133/2010 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud tedy již v návaznosti na výše uvedené v rámci své předchozí praxe mimo jiné dovodil, že ochranu prostřednictvím zásahové žaloby nelze poskytovat například před úkony soudních exekutorů jako soukromých osob vykonávajících z pověření soudu a na základě zákona veřejnou moc (rozsudek ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 Aps 6/2011-85), nebo že soudní kontrola správních soudů nemůže dopadat ani na všechny úkony policejních orgánů (viz výše již zmiňovaný rozsudek sp. zn. 2 Aps 2/2004). Stejně tak již dospěl k závěru, že nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. nemůže být ani úkon městské části při nakládání s jí svěřeným majetkem hlavního města Prahy, neboť městská část v tomto případě nemá postavení správního orgánu, ale účastníka soukromoprávního vztahu (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, čj. 8 As 72/2015-67, č. 3365/2016 Sb. NSS). V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně dovodil, že „*právní akt obce nelze ve správním soudnictví přezkoumat tehdy, jestliže obec vystupovala jako účastník soukromoprávních vztahů v rovném postavení s druhou smluvní stranou, respektive pokud by se jednalo o prosté majetkoprávní úkony. (...) Při nakládání s majetkem městskou částí nejde o vrchnostenský výkon veřejné správy, ale o soukromoprávní vztah, řešitelný v rovině soukromého práva. I pro městské části platí, že vystupují jako správní orgán pouze v některých případech. Mají tedy dvojí postavení, buď vystupují v nadřazeném, vrchnostenském postavení, a pak jde o regulaci spadající podstatou do veřejného práva; anebo jednají jako běžný smluvní partner v soukromoprávních vztazích? (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2010-59). O akt správního orgánu tedy nejde v případech, kdy městská část vystupuje jako účastník soukromoprávních vztahů v rovném postavení s druhou smluvní stranou“.*

[12] Pro nyní projednávanou věc jsou uvedena východiska zcela zásadní a citovanou judikaturu je nutno aplikovat i zde. Již městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku (a ostatně i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti) shodně poukazují na existující judikaturu správních soudů, která se týká povahy postupů při zadávání veřejných zakázek jako výkonu veřejné správy. Poukázat lze v této souvislosti především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, čj. 5 As 74/2015-56, v němž tento soud jednoznačně uzavřel, že zadávání veřejných zakázek není výkonem veřejné moci. I s odkazem na předchozí judikaturu dodal, že se jedná se o civilní kontraktační proces, který je, s ohledem na nakládání s veřejnými prostředky, modifikován předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Vztah mezi zadavatelem a uchazeči o veřejnou zakázku však nespadá do okruhu těch vztahů, v nichž jeden ze subjektů práva vystupuje jako silnější vůči druhému. V zadávacím řízení se autoritativně nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují uchazeči žádná subjektivní oprávnění

pokračování

ani povinnosti v materiálním slova smyslu. Úkony zadavatele tak nejsou autoritativními akty veřejné moci.

[13] Je tedy především zřejmé, že stěžovatelka se v nyní projednávané věci domáhala ochrany před postupem žalovaného v rámci procesu (resp. fakticky ještě před jeho zahájením) zadávání veřejných zakázek. Žalovaný však zde v souladu s výše uvedeným nevystupuje ve vrchnostenském postavení, ale jako soukromá osoba v rovném postavení s dalšími potencionálními smluvními stranami (účastníky) soukromoprávního vztahu. Žalovanému v tomto ohledu ani nesvědčí jakékoliv oprávnění autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech stěžovatelky. Napadený postup žalovaného tedy nemůže představovat výkon veřejné správy podléhající kontrole správního soudu. Tomu, že žalovaný zde nevystupoval v postavení správního orgánu dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ostatně svědčí i samotné označení žalovaného, které stěžovatelka užila již v žalobě. Žalovaného totiž neoznačila jako správní orgán (srov. § 83 s. ř. s.), ale jako organizační složku státu („Česká republika - Ministerstvo financí“), tedy způsobem užívaným právě při soukromoprávním nakládáním s majetkem státu.

[14] S ohledem na výše uvedené je tedy nutno uzavřít, že žalovaný v dané věci nemohl vystupovat v pozici správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nebyla proto naplněna podmínka řízení spočívající v pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví [§ 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Městský soud tedy v dané věci pochybil v tom, že ačkoliv nebyly naplněny podmínky řízení, žalobu věcně projednal. Řízení před městským soudem proto bylo zmatečné a jsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedené závěry samozřejmě nelze vykládat tak, že by žalobkyni byl tímto rozhodnutím odepřen přístup k právní (soudní) ochraně, má-li za to, že popsaným postupem žalovaný skutečně zasahuje do jejích práv nezákonným způsobem. V této souvislosti je nicméně třeba připomenout, že zdejší soud již v rámci posouzení povahy řízení o přezkumu úkonů zadavatele veřejné zakázky i s odkazem na výchozí úpravu v právu EU jednoznačně dovedl, že „[v] České republice je pravomoc k přezkumnému řízení ve smyslu směrnice rozdělena mezi Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který má pravomoc rozhodovat o předběžných opatřeních ... a o nápravných opatřeních zahrnujících zrušení úkonu zadavatele nebo celého zadávacího řízení ..., na jedné straně, a na druhé straně civilní soudy, které rozhodují o náhradě škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky“ (rozsudek ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 As 249/2014-43). Jinak řečeno, pravomoc k přezkumu postupů v rámci zadávání veřejných zakázek (kam lze nepochybně s ohledem na okolnosti nyní projednávané věci nutno řadit i tvrzenou nečinnost žalovaného) skutečně nesvědčí správním soudům. Právní ochranu v takovém případě však může poskytnout Úřad pro ochranu hospodářské soutěže případně civilní soudy.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Jelikož v posuzovaném případě byl již v řízení před městským soudem dán důvod pro odmítnutí žaloby z důvodu nedostatku pravomoci soudu, Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek. Podle posledně zmiňovaného ustanovení též platí, že pokud pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem, rozhodne Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu i o odmítnutí návrhu. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka se podanou žalobou domáhala ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného, který však nemůže představovat zásah správního orgánu. Nebyla tak naplněna podmínka pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro takový postup, rozhodl tedy Nejvyšší správní soud rovněž o odmítnutí žaloby, a to dle § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel

rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

[17] Přestože v dané věci přicházelo v úvahu i odmítnutí žaloby za užití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je nutno při konkurenci více možných důvodů pro odmítnutí žaloby upřednostnit postup dle § 46 odst. 2 téhož zákona, který je ve vztahu ke stěžovateli vstřícnější (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, čj. 4 Ads 127/2008-73). V důsledku aplikace tohoto ustanovení totiž může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat v téže věci žalobu u civilního soudu. Dojde-li žaloba v této lhůtě k místně a věcně příslušnému rozhodujícímu v občanském soudním řízení, platí, že řízení bylo zahájeno dnem, kdy došla odmítnutá žaloba městskému soudu (viz níže poučení). Aniž by Nejvyšší správní soud mohl jakkoliv předjímat další postup stěžovatelky či snad náhled civilního soudu na tuto žalobu po jejím případném opětovném podání, nebylo možno přehlédnout, že stěžovatelka se obrátila na soud s návrhem, u něhož nelze vyloučit, že by se jím mohl civilní soud zabývat. Přestože si je Nejvyšší správní soud vědom, že stěžovatelka striktně setrvala na tom, že její návrh představuje zásahovou žalobu dle soudního řádu správního, nelze v souladu s vyjádřením žalovaného uplatněným již v řízení před městským soudem přehlédnout, že napadený postup žalovaného skutečně může být v různých souvislostech předmětem řízení před civilními soudy. Zejména se v této souvislosti nabízí soudní ochrana proti nekalé soutěži (viz § 2988 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), přičemž jedním z druhů žalob předpokládaných v občanském soudním řízení jsou právě žaloby určovací [viz § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“)]. Zbývá dodat, že věcná příslušnost ve sporech o ochranu práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním nebo nedovoleným omezením soutěže svědčí krajským soudům [§ 9 odst. 2 písm. h) o. s. ř.].

[18] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98). O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proto soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Žalobkyně může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat v téže věci žalobu u místně příslušného krajského soudu. Dojde-li žaloba v této lhůtě k místně příslušnému krajskému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, platí, že řízení bylo zahájeno dnem, kdy došla odmítnutá žaloba městskému soudu (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

V Brně 14. května 2020

L. S.

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu